

הלבות שבט סימן רנו רנה

כיאורים ומוספים

משם, אף על פי שלל ידי זה תשנה צורת הלבה והיא תעלה כלפי מעלה, מימ' אין בכר מסום אישור מבער או מכבה, כין שהשלחת אינה גדריה או מתעמתה בכר, ושונה התיילה של נט שהיה מצע בזמננו, שהאש הייתה דיליה ומתוקנת על ידי הרוח ולא רק מתונגעת. ובין הדעת הגראז' אוירברך (ששי' פ"א הע' ט) לגביה הנחת כיiso על להבת כיריים של גו בשבת, שמאחר שהתרבר על פי יומחים שאין הדבר גורם שינוי בעם הבירה, אלא רק בעזרת הלבה, איינו נחשב המכבה ומותר.

(49) ועוד לקיטס מנוג, זה, דעת הגראז' קROLICH (חוט שני ח"ב פ"ח ט"ק יב) שאין ציריך לאכול חמין בכל הסעודות, אלא ד שיאכלתו בסעודה אחת, ומימ' בון שהובא ענן זה במשנ'ב' בלשון 'מנוג' ישראלי, ומוגה כל ישואל לאכול חמין ביום השבת, אם כן יש להקפיד לאכול את החמין ביום השבת. הוספה, שכון שעיקר הסעודה היא ביום, יתכן שלא ד באכילת חמין בלבד שבת.

(50) שם בתב, שציריך בדיקה אחריו אם הוא 'מן', כין שהעדיקים היו אוטרים בעירת אש בשבת. ודע הגראז' קROLICH (שם), שמ"מ עיקר התקנה לאכול חמין אינה ריק באוקן המוציא את האדם מידי חש אזכיר, ולפיכך אף האוכל חמין טרומי' השומר על החום בעצמו, ולא על ידי האש, יצאי ידי חובת תקנה זו. ומה שכתב בעל המאור לשון 'איכילה', דرك הגראז' קROLICH (שם) שהתקנה היא לאכול חמין, ולא ד בשתיית חמין בגן זה או קפה. סיטים שם, שמיים גם בשתיית חמין מקיים קצת את המצהה, אך מ"מ חסר בוה את ענן 'ההשנה' שהזכיר הבעל המאור בהמשך דבריו.

סימן רנה

שמתקר לך'ם ערבי-שבט דבר קר על קדרה חפה

[משנ'ב ס'ק ב]

ובקראי נתוסף חום על הקבר קר על-ידי פקנצה, אפלו כי' שרינו. (1) הקדמה: בשנות שבשת כל' שיש בו מאכל מבישל צוון ע"ג קדרה חממה שאינה על האש, ובסתור לבוגדים. אין הדבר אסור מעד הטמנה בדבר המוסיף הבל, בין שהקידירה מצטננת והולכת, וגם אין נאסר מעד הטמנה בדבר שאין מוסיף הבל, שהרי יותר לחטמן את הצוון בדבר שאין מוסיף הבל, כמו שכתב השושע לעיל (שי' רנו סי' י). ומימ' אסרו זאת בגין שבת מה, א) ליבורו דרין (שם) בשם רבי יונתן, משומש שמוליך חום דרך הטמונה, ודומה להטמנה בדבר המוסיף הבל, ומימ' לא אסרו זאת אלא בעשה כן בשבת עצמה, ולא בערב שבת.

[ביה"ל ד"ה מותר]

אם אין קבוע בקדושים יש לה' דין שהו⁽²⁾.

(2) בונוג, בין שיחו על גבי בירה שאינה גורפה וקטומה. אמנם, בשור' לעיל (שי' רנו ס'ג) מובואר, שכאשר יש קדרה העמדת על האש, ואפלו קדרה ויקנית, דין האש בגורפה וקטומה, שכתב שם שמותר בשבת להסרה קדרה מעל גבי האש ולהחוירה אחר קר על קדרה אחרת העמודת הפוכה על האש, וביאר במשנ'ב' שם (שי' פ"א), שכון שהקידירה ההפוכה סותמת את פ' הכירה, נשבת הקידירה בגורפה וקטומה.

עד ראה ביבייל (ד"ה וויהר) שכתב על פי דברי השוע' שם (ס"ה), שבאופן שהקידירה התהחותה מליאה, מותר להנחי על גבה בשבת קדרה אחרת, אפלו אם לא היהות מונחת על גבה מבעוד יומ', משומש שבאופן זה אין נחשב שמנוח על גבי הקידירה כלל.

[משנ'ב ס'ק מו]

ואף בשלוגן סמוך לתחקה בשן חין, יש בו תחש חמי משלקה⁽⁴⁾. וכן לגבי מים חיים, כתוב השור' לעיל (שי' רנו ס'ט) שאין דינם כבשר חי, ויש בהם חשש חיטויו. ואף שמים חיים ראים לשתייה, ולענן פירוט הגאלים היין הרי מובהר בשיע' שם (ס"ד) שאין באפין זה חשש חיטויו, כתוב המשנ'ב' שם (ס'ק מט) לישב, ששונה דינם של מים חיים, משומש שהחיהם מועיל להם מאר, ולכן ישיכת בהם הגויה.

ואם כמות המים הוא רבה, באפין שرك במקור המים יתרוח, כתוב החורא (אויח' שי' לו ס'ק ג) שכיוון שבישולם ממש זבן ובטי' ומסיח דעתו מלהשתמש בהם בלילה, ולמחר יהיו מוכנים לשתייה גם בלילה חיטוי, נראה שיש לדמותם לבשר חי, ומאותר שרש לצר לה קולות נספות, אין בכחנו למוחות ביד הנחוגים היתר בה. אמן הוסיף, שאם רוגלים להשתמש בהם גם באמצע הלילה, אין היתר כלל, משומש שיש חשש שיבוא לחותות במלחים כדי למלhor בישולם.

[משנ'ב ס'ק מו]

ויש מקלין גם בז'ה, דקה טוח בטיט ולא אמר למתני⁽⁵⁾. ולכטוט בגדדים קדרה המונחת על גבי פטלחה חשמלית, דעת הגש'ז' אוירברך (ששי' פ"א ס'ה הע' גען) שאסור לרשעון כו, ובדין קדרה המונחת על גבי האש, שאף על פי שהפטלה נחשבת כאש קטומה, שאין לחוש בה שמא יבא לחותות, מימי הגדדים שמכסהה בהם שמותיפטם הכל מחתמת חום הפטלה, נחשבים נפתח ואסור לטמון להם אפילו שלא שיר ביד חשש חיטוי, גויה שמא יבא להטמין ברמץ, ושונה הדבר בטמנה בתורה טוח בטיט, שם גם הקדרה טמונה בתוכו התנור.

והוספה, שאף אין לדמותו לטמיון קדרה על גבי תנור בשאי בו אש, שכבת המשנ'ב' לעיל (ס'ק מג) שאין למוחות ביד הנחוגים להקל, משומש שמותר שאין אש בכירה חום מתקර והולך מה שאין כן בפטלה חשמלית שאינה מצטננת כלל.

[שעה"כ ס'ק מו]

ובקראוב אל'י, שאלו ראו הפקפמיין את דברי קאדור זרע לא קיו מחקרים⁽⁶⁾. והחורי'א כתוב (אויח' שי' לו ס'ק כ), שאין מדבר האור ורעל ראייה להקל. וכותב בספר שונה הלכו'ת (ס'כ'ב), שלדעתי החורי'א (שם) שהטמנה במקצת אסורה, יש להחמיר גם באפין שרך שלו הקדרה נגעים במחלים. והוספה שם, שיש לעין אם החורי'א החמיר בוה גם באפין שנוגעת הקדרה בדופן התנור, וכדעת הטז' המובא בביב'ל (ד'יה שרוי).

[משנ'ב ס'ק מז]

אבל מי שפוזיק לו החמן מטר לאכל צוין⁽⁷⁾.

(47) אבל מי שאין החמן מזוק לו אלא שיאו מאכל האחדוב עלי', בגין בימות הקיץ במקומות החמים, דעת הגראז' קROLICH (חוט שני ח"ב פ"ח ס'ק יב) שימושו מדברי המשנ'ב' (בשם המג'א), שאין לו לבלתי בשלך קר את מנגה אכילת החמיה.

[משנ'ב ס'ק מט]

ובקשי'ו מטבחרים הצעלים⁽⁸⁾ וכור, לא יסור מפנאג ישראל, להטמן חמן על שבחת⁽⁹⁾ וכור, כל מי שאנינו אוכל חמן וכורו⁽¹⁰⁾.

(48) ולגביה הנחת קדרה בשבת על גבי כיריים של גו, שעיל ידי זה הלבהה הנוטה כלפי מעלה משותנה ונוטה לצדדים, דעת הגראז' קROLICH (חוט שני ח"ב פלאה ס'ק ב) שכשאן בדבר משומש איסורי בישול שהיא חזורה, הדבר מותר. וכן מותר להסיר את הקדרה

חלבות שפט סיון רנת

כיאורים ומוספים

כהטמנה בתרך התבשיל, גשאר בע"ע. עד הוסיף שם, שבן הנדרין הוא רק באופן שהשיקת מותח בתוך המאכל שברורה, אבל באופן שהשיקת מותח על גבי המאכל, או על גבי כסוי הקדרה, אין זה אלא הטמנה במקצת, שמותרת לדעת המשג'ב.

ולעינן עשיית מאכל בגין אלמוניום, אם נחשב הדבר כהטמנה, ראה מה שכתנו לעיל (ס"י רנו ס"ק יד).

7 אבל באופן שאין כולל טמן בתוך המים החמים, אין זה נחשב הטמנה, וכמו שכתוב הרומי"א לעיל (ס"י רגנ"ס א).

ובאופן שרוב הכלים טמן במים החמים, משמע מודבי המשג'ב שנחשב הדבר כהטמנה במקצת, אמנים לעיל (ס"י רנו ס"ק מא) כתוב בשם החיו אדם, שהעומת קדריה בתוך החול עד חציה נחשבת כהטמנה במקצת, ומשמע שאם הטמין את הטעינה או רוחה הדבר כהטמנה גמורה ואסור, ובואר הגראי קרלי"ז (חו"ט שני כ"ח ס"ק ג), שהטמנה כליל בתוך כליא אינה הטמנה גמורה, שהרי לדעת החוו"א (הנ"ל) אין זה נחשב כליל כהטמנה שאין הכליל עמוד על גבי האש, ואם כן אף לדעת המשג'ב אין רוחה כוון הטמנה ברך הרגילה כגון חול וכור, וכן רון אמר העמין את כולה נחשב הדבר כהטמנה. ייש לעין עד לעיל (ס"י רגנ"ס ט) לבי' הטמנה בכירום וכסתות, שאם אין מוסחה מלמעלה, נחשב הדבר כהטמנה במקצת, אף על פי שרובה טמן.

עד יש לישב באופן אחר, שומרו יותר האופן של הטמנה בחול המובי במשג'ב לעיל (שם ס"ק מג) בשם החיו אדם, שם מודבר שהקדירה טמונה בולח, אלא שהמכסה רוח ואינו צמוד אליו, וכן בויה די במה שרווחה טמן בחול כדי להיחשב דעתנה בכלו.

ובבקוק המונח בכלל שיש בו מים חמימים, וחולקו העלין של הקוק יוצאו מוחץ למים, דעת הגראי"ש אלישיב (שבת יצח ב' פ"כ א'ות ג) שאין וה נחשב כהטמנה, שכן דיני הכליל נמיינן בימיים בלבד ישייל עלי' פ"ג א'ות ג) שאין וה נחשב הטמנה בכלו, אף על פי שעיל ידי כסוי הכליל נמיינן בבקוק מכוסה, מ"מ בין שחקל הקוק היוציא מימיים אינו צמוד למכסה, אלא יש רוח בינויהם, אין וה נקרא הטמנה בכלו, וכן שכתוב המשג'ב לעיל (שם) לעין הטמנה בתוך חול [אנטם יש לדון, שהונה האופן המובי שם, שאין רוח הקדריה טמונה בחול]. והוא בバイ"ל לעיל (שם ס"ח ד"ה נוגעים בגחלים) שהביא מחלוקת המתגיא'ה והאייר, אם הטמנה במקצת מותרת גם באופן שכיסה בגחלים מלמעלה.

שעה"צ ס"ק ד

רפה אשף למלפין פחת הקדרים קענו אם יכל לבוא לידי יד סולחת בז'. (8) והחו"א כתוב (או"ח ס"י י"ז י"ח), שמודבי הרשב"א והר"ן מוכח שכונתם מושם הטמנה ולא משם ישויל נסורת המשג'ב. ועין שם שהחסוף, שלפי זה נמיין שאין חולק בדין זה.

שעה"צ ס"ק ה

ונפריגדרים קישבו (9). ויש לדון בדבריו, מודבי השו"ע לקמן (ס"י שוח סי"ג) לגבי הנחת קיתון של מים זוגנים בתוך כליא שני שיש בו מים חמימים, שכבת שאינו נחשב בישול ומותה, ולדבריו צריך לאמור ואית מושם הטמנה [לדעתי המשג'ב (ס"ק ב') שנתינה לתוך ימים שככל נחשבת כהטמנה], ואף כאן שם מודבר שהטמין רק את מקצת הקיתון במים, מ"מ הרי דעת השווי לעיל (ס"י רגנ"ס א) שהטמנה במקצת נחשבת הטמנה.

ובiar בשווית אור לחיון (ח"ב פ"ז תשובה יב), שלדעת השו"ע הטמנה במקצת נחשבת הטמנה ורק בדבר המוסף הכליל, ומושם טעם הגיורה הוא מפני חש חיתוי, והוש זה שיר' גם בטמנה במקצת, משא"כ הטמנה בדבר שאינו מוסף הכליל, טעם הגיורה הוא שמא ימצא שקיורתו צונגת וירוחינה, اي' דוקא באופן שהטמין את כולה יש לחושש לכך, וכן למן לגבי הנחת קיתון של מים זוגניים בתוך כליא שני שיש בו מים חמימים, שהיא הטמנה בדבר שאינו מוסף הכליל [שהרי הכליל

המשך במלואו עמוד 7

[משנ"ב ס"ק ב]

שייתחכם, אסורה) וכו', על ידי הטמנה, אסורה) וכו', לבל מלא מים שפין) וכו', ששהוג דרכ' הקטנה מפ"ש) פין שבלו טמן בתוכו).

3) ואך על פי שלענן כל' שיש בו תבשיל חם, כתוב לקמן (ס"י שוח סי' נא) שמורה להנחו' שבשתתת בגדים שכיסו בהם עירוב שבת את הקדרה, וכותב שם בטעם הדבר, שכן שומר לחזור ולכסות את הקדרה עצמה [כמבואר בשו"ע לעיל ס"י י"ז], אכן מותר אף לכוסות דרך אגב גם כל' אחר שיש בו תבשיל חם, ישב הגרשוי אויערבך שו"ת מנתה שלמה מהחו"ה הוא עירוב הקדרה 'הטמנה דרך אגב' אלא כאשר תחולת שהיכסו הדבר כהנחתה טמונה קדם לכן, אלם כאן שמוליד חום בדבר הצונן, נחשבת הטמנה זו כאיל' געשית בעירוק לעירוק הדבר הצונן, וכן היא אסורה. וראה מה שכתנו לעיל (ס"י רגנ"ס פח).

4) ובטעם האיסור, כתוב בバイ"ל לעיל (ס"י רנו ס"ז ד"ה אפל) שמשום שמוליד חום בדבר הcker, החשיבו חכמים דבר זה כמושך הבל, לעין איסור הטמנה בשבת זוראה מה שכתנו שם ביאור אחר מהחו"ה.

5) לשפוך בשבת מים צוננים לתוך כל' שיש בו מים חמימים, כתוב לקמן (ס"י שכו ס"ק יג) לעין איסור הטמנה בעירוב שבת בדבר המוסיך הבל, שאין זה נחשב כהטמנה, שכן שהמים הצוננים מתרבעים בימיים החמים אי' וזה דרך הטמנה [זואין וזה כשיתר רשי' המובאת בשעה"צ שם (ס"ק ו) שהחשייב דבר זה כהטמנה], וכן זוראה מה במאור ברמ"א לקמן (ס"י שוח סי'ב), שומר לשפוך מים צוננים מוחרים לחזור כל' בראשון [באופן שלא יתחממו המים הצוננים לחום שהיד סולרת בו], ובמאור שאין בוה איסור הטמנה.

6) והחו"א כתוב (או"ח ס"י לו ס"ק לב), שאין בוה משום איסור הטמנה. [אמנם מוקד דבריו הוא מודבי הגמ' (שבת מ, ב), שומר לחיקת כל' שיש בו שמן ולהגיונו בתוך כל' גודל שיש בו מים חמימים, והראה משם היא לפ' שיטותו שהטמנה במקצת אסורה, אבל לפ' הפסיקים שהביא הרומי"א לעיל (ס"י רגנ"ס א) שהטמנה במקצת מותרת, וכן פסק המשג'ב שם (ס"ק ט), אין ראייה, שהרי אפשר להעמיד את הגמ' בראון שʰם לא ייכס לגורמי הכליל, ועם ההיתר הוא משום שטח שטח במקצת אינה אסורה].

ולהניה בעירוב שבת באופן שאין איסור חזוחה] דבר מאכל עטרף בשקיית ניילן וכדו' בתוך המוקם או המוחין [לעתה המשג'ב], עטף הגרשוי אויערבך (שhic' ח"ג פמ"ב ד"ה רם) שאפלי' באופן שהעטיפה אטומה, ואין המאכל שבתוכה מתקבל טעם מהתבשיל, אין זה נחשבת כהטמנה, כיון שגם התבשיל שבקידרה וגם המאכל שבתוכה העטיפה ציריים שנגבער אש חזרה על מנת שיירבדשל, וכן הדבר בשני מני מאכלים שמתחרמים כל השבת, שאפלי' באופן שמאלל אחד עטף את המאכל השני, אין בו משום הטמנה.

מאייד, בשוו'ת ננחת יצח (ח"ח סי' י) כתוב שהנחת דבר מאכל עטף בשקיית בתוך התבשיל נחשבת כהטמנה, אלא אם כן קור דרכ' בישול המאכל, כגון מאכל הcker קישקע' [מעיינים ממלואים], שכן שצורת בישולו היא להטמיט בתוך התבשיל, אין זה נחשבת כהטמנה, וכן כתוב בשוו'ת שבת הלוי (ח'ג סי' מ) שדבר זה נחשב כהטמנה. ועתה הגראי' אלישיב (שבת יצח ח'ב פ' א'ות ג, שאם המאכל דנטף איינו מקבל טעם מהתבשיל נחשב הדבר כהטמנה, ורק אם המאכל העטוף מקבל טעם מהתבשיל, הוא נחשב כמעורב עם שאר התבשיל, וכן בויה משום הטמנה. ודעת הגראי' קרלי"ז (חו"ט שני כ"ח ס"ק ד), שאם מותקן שהנחת מאכל עטף בשקיית בתוך התבשיל נחשבת כהטמנה, מ"מ כשבועיפת המאכל ונעהה בשביל שליא יתפור או יתפרק המאכל בקידרה, נראה שהכל נחשב כמאכל אחד, ואין דון כהטמנה. והוסיף שם, שלפי זה אם יטוף את המאכל בשתי עטיות, יהכן שככל מקרה יחשב הדבר

הַלְבּוֹת שְׁבָת סִימָן רְנָט

דנתן **כמה** **דין** **הטמנה** **וטלטולם**, **ובו ז'** **סעיפים**:

(א) אָמֹקִין*(פרוש), כל דבר בר קרי מוכין, כגון צמרא-גפן ותילשי צמר בר של בהמה גוררת בגדים ב שם מיט' ג שם ב ליליות) שטמן בהם (ב) דריך מקורה (ג) אסור לטלטלן, אלא מנער הפסוי והן נופלות, וכגון (ד) שטמקצטן מגלה, שאין זה טלטל אלא מצדיו. (ה) ואם (ו) יתחנן לך, מperf לטלטלן. (ו) אַכְלֵי גָם טמן בוגניז צמר, אפללו לא יתדרן לך מperf לטלטלן. והני קליל סקס גזין שאין עומדיין ללחוחה, *אַכְלֵי אם השאר פוסקים רשות רשי' שם ב לתנים (ז) לא אוצר (ז) לסתורה, ארכיכין יהוד: ואם טמן בהם שלא חזר, מנער הפסוי וכן נופלות, ד' גפיש רשי' שם ב לתנים (ח) שנוטל כסמי קדרה שיש תורת כל' עליה, ואך עיל-פי שהם עליה לא אכפת לנו.

באר היטב

(ה) מובין. מכאן הטענה שפירושו של המונח *לפלאה ואסורה לטולטלן* הוא (ב) ייחוץ. פירושו של המונח *לעוזם* הוא (ג) לאוזר. וזרוק *בשופך עד לחיים*, כמו שהוא שפה שפה (א). ובספר אבן-העוזר חולק,

באור הלכה

לאריזה, מכל מקום אין חשבין כל-כך קמו מוכן, וכיון שמדוברים אצלו ללחוצה, (ב) מסתמך עתיד לכתוון אס-ר-בָּקָר, א' שיחזור להנומא השורש-עהבָּקָר (ח), יושגנו הטענו ורבו בראוי.

לעון נס ציונה

ב) ביטויים: (7) בן מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם היטיב בר'ז', וכן משמע קצת מל'ז'ן. (8) שוחקה בבריתו-סוף בסוף דברי בר'ז', עין שם ברכ'ן. (9) בן מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן. (10) מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן. (11) מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן. (12) מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן. (13) מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן. (14) מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן. (15) מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן. (16) מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן. (17) מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן. (18) מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן. (19) מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן. (20) מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן. (21) מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן. (22) מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן. (23) מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן. (24) מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן. (25) מוחה בבאור הָקֵר א' פה וקסין רנו טעיף, והוא דברי ר' שפּוֹן, וזה, עין שם ברכ'ן.

אשנה ברורה

הקדורה גגפת וודקה לה המושיקין קבל, רהטם הוא מוסיף קבל מלחמות עצמו, (ג) אך קדורה אין לה הקל מפשקה, ואדרבה, כל שעה חפה מטעם וולגה, ולכפי שמי. וכן לא לסתות נבר קור מאובן יום, אבל לתהירו בשפט על הקדורה פחת הקספיביגרים לאובן יום, ואסרו, (ה) ואפלו אין חותם ל-ק' שויילן לבוא דבשפט לא התירו להטמן את החowan אלא כדי שפביביג אצחו, אבל גזיה שמוליד חם על-ק' הטענה, אסרו. (ו) ואם אין קדורה קבשה בבערים, אין אפשר להגיט עלייו הרבר קור אלא בפלשינעל לבוא לרייך סוללת בו, וכראפּן ביטמן שיש עשר ג. בקבחו (ט) קארכונים, שאסטרו לקח בטל ובחוץ משלחה צונן קולתוחב אוותו (ט) בשפט לכליל מלא מים תפמי^(ז) (ט) שיתחפם בתוכו, (ט) אפלו לא יכול לבוא לידייך סוללה בו, שיזהיך דרכך דבונגה במפשע^(ט) (ט) בגין שלול טמון בתוכו^(ט), (ט) אבל אם חמ בלבך שיעילן לובוא לא לידייך סוללה מהעלגה, וגם אין פטורך רק להפיג האצעה בלבד, אפלו קבי אסורה, אין שבח עד שזיהיה כדי סוללה בו ויתהיב מושום מרשל ברלבלטן, הנמננו שיש מיניהם:

(א) מוציאין. פרוש, בשים, כמו שphotograph טינן רמי סעיף ג':
(ב) דורך מהירה. לאפוקרי אם ניגיל להטמן בכם, נספלק
מבחן שם מקצתה אף שלא יתגין בפרש. וודעת תכף, ואפלו בשני
פצעניים פג זיהה: (2) אסוד לטבולן. דמתנו חשבינו שם, ואדם
מקצתה דעתו מהן מפני שעזקוזין לעשות מהן לבדין, והן מקצין
מלחמות חסיז'ינס. דמקפיד להשתמש בהן שאר דברים, ולפיכך
אפלו פמן בהם דורך מהירה, עדין הם עמידין בהקצתם ואים
(ג) שפנחים לאחור הפטשי. כדי שזיהיה לו קיום
פנוי לכתלים לנטמה: (ד) שפנחים נגלה. כדי שזיהיה לו קיום
פנוי לאחור הפטשי, כדי שלא י驰יך לטלטל פמוין לקדרא:
(ה) ואמ' תיתן לך. פרוש, שבדין מערוב' שבת להתקנה

(ה) ליעולם, (ג) ובפלו היה הייחוד רק במחשבה בעלמא לא

ב' נסח: (1) אָכַל אֶם טְמֵן וּכְךָ. אף דסתם גוֹיִצְמָר (א) מוקצהה הווא (ב) קמאן דיחזון להבי דמי: (2) לְסֻחָדָה. דיבין ש' נהני מפלה מא מבקאה אם לא נאכלה לאנואר וועל-לבוי אין מברלו להטומנה ובני מפלה מא מבקאה אם

וְשָׁמַרְתָּ בְּבֵיתְךָ וְלֹא תִּשְׁלַחְתָּ אֶת-בָּנֶיךָ לְעֵדָה כְּנָזְבֵּנָה.

מילואים

הלוות שבט סימן רנו

המשך מעמוד קודם

(ח) שיש אומרים שהוא חצי בישול, ויש אומרים שהוא שליש בישול, ובמקומם הרכק יתכן שיש להקל כדרעת האומרים שהוא שליש בישול, ולענין דיעבד, רבב שם (ס"ק מג) שיש להזרות כדרעת הסוברים שהוא שליש בישול, לאחר שרבו הסוברים בשיטה זו.

(ט) וכן דעת החז"א (או"ח סי' לו ס"ק כה), שיש להקל בתבשיל שבת בשל מעדוד וום מבאלן דרושאית (שנה הלוות סי'). והווסף הגראי' קנטסקי (מכת"י), שלא ברורו אם החז"א הקל בוה גם שלא במקום הצורן.

הגר"ג קרליץ (חוט שני ח"ב פ"כ"ח ס"ק ד) שאין זה נחשב כהטמנה, כיון שהכל ראוי לאכילה. והוא סוף (שם), גם ביצה עם קליפה נחשבת כמאכל, ולא כהטמת אוכל בטור כל'.

[ביה"ל ד"ה יש אומרים]

דכפאלן זונדרויסי מטר⁽¹⁹⁾ וכו', בנטפלן נק' במאכל בון-זרויסי⁽²⁰⁾, ובסדר שיעור מאכל בן דרושאית, כתוב במשניב לעיל (ס"י רנג ס"ק

הלוות שבט סימן רנו

המשך מעמוד 56

הבישול. אמנם, אם מהכוין בסגירת החולן להוסיף בישול, יתכן שהוא נחשב מבשל אף לדעת המג"א, מפני שמוסיף חום לבישול הקדירה, ואינו דומה לטעמנים בדורבך שאינו מוסיף הבל, שהחומר והרטיחה קיימים בקדירה, והוא רק מוגן מליצאות.

(ט) שמציטו בישול בדבר שאינו מוסיף הבל, כמו שכתב המשניב לעיל (ס"ק כד) בשם מהרש"ל, שאפר חם נחשב כדורבך שאינו מוסיף הבל, ועם הדבר כתוב החז"א (או"ח סי' לו ס"ק יט), משוע שהו מצען והולך. (ט) ובדרעת המג"א הסובר שאין זה בישול, ביאור הגר"ג קרליץ (חוט שני ח"ב פ"כ"ט ס"ק א), שכיוון שאינו מוסיף הבל וחום אלא ורק שמר את מעב הרטיחה שכבר קיים בתבשיל על ידי שמר את הסיבה המعنנת, אין בו מושם בישול.

ולסגור את החולן במקום שתתבשיל מונח שם, דעת הגר"ג קרליץ (שם) שאם אינו מותכוון בכר לזר או בתבשיל, מותר אף לדעת הבית מאיר. והווסף, שיתכן שמותר לעשות כן אפילו באופן שיש בסגירת החולן משום פסיק רישא שירוטסף בישול, שכיוון שאינו מתחסן בכך התבשיל להוסיף לו חום, אין סגרת החולן מתייחסת למעשנה.

הלוות שבט סימן רנו

המשך מעמוד ל'

מחמת הקדרה בכל הגוירה, ולא כמו שהבינו האחראוניים בדבריו, שאינו נחשב מוסיף הבל.

עם הימים החמים מתקירר והולך, כמו שכתב המשניב (שם) לעין קדרה חמה, שכיוון שהיא מתקיררת והולכת אינה נחשבת כמוסיפה הבל, בוה הדרי' שהטמנה במקצת אינה הטמנה גם לדעת השוו"ע. [אם גם ראה במשניב לעיל (ס"י רנג ס"ק ט), שימושותם דרבוי שלדיעת השוע הטמנה במקצת נחשבת הטמנה גם בהטמנה בדבר שאינו מוסיף הבל].

[ששה"צ ס"ק ג]

ומפלי"א קרי' לרפקמן הצעון בז'ו⁽¹⁰⁾. (ז) והחזי'א כתוב (או"ח סי' לו ס"ק ייח), שאין הרבבר תלוי במחשבה המתכוון, ובכל מעב שיש הולדה חום, הדבר אסור אסנים באופן זה שהטמנה נעשית בתוך מים חמימים שכלי' שאינו ע"ג האש, אך זו הטמנה כל' לדעת החז"א המובאת במשניב לעיל (ס"ק ב).

[ביה"ל ד"ה שאין]

וטמונה בו במקצתו הוא בכלל הפטקה⁽¹¹⁾ וכו', שאמ' הפעם גדול מזו'ו'. (ז) אסנים יש לדין בדבריו, ממה שכתב השוע לעיל (ס"י רנג ס"ח) שמותר בשבת להניח התבשיל שאין בו רטב [שלא שיר בו אישור בישול] על גבי מיהם, גם כשי אש תחת מיהם, מכובאר במשניב שם (ס"ק פה), ואע"פ שעיל ידי זה מוסיף המים הבל, שהרי אין חומו מתמעט והולך, ואין ההנחה על גבו נחשבת כהטמנה.

(ז) והחזי'א תירץ (או"ח סי' לו ס"ק ייח) באופן אחר, שהוספת הבל מחמת קדרה חמה [שאינה עומדת ע"ג האש] אינה בכלל גוירת חמים, שהרי בכל פעם שמטמינים הבשיל מונח בתוך קדרה בדבר שאינו מוסיף הבל, יש הוספת הבל על ידי הקדרה עצמה, וכך על פי כן מותר, ואם כן אף על גבי קדרה אחרת מותר, וכוננת הב"י במא שכטב שאין לקדרה הבשיל מעצמה וכו', היא שאין הוספת הבל.

